

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 września Nr 25 Rok 1935

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

547.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1935 r.

w sprawie zwolnienia tłuszczu kakaowego z pod opodatkowania.

Na podstawie art. 3 pkt. 1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwalnia się tłuszcz kakaowy z pod opodatkowania, przewidzianego w ustawie z dnia 26 marca 1935 r. o opodatkowaniu tłuszczów (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 130).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 30 kwietnia 1935 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 sierpnia 1935 r. Nr. 65, poz. 406).

548.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1935 r.

o dodatku lokalnym dla funkcjonarjuszów państwowych oraz oficerów i szeregowych Straży Granicznej, pełniących służbę na obszarze W. M. Gdańska.

Na podstawie art. 4 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 37 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonarjuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej do grup uposażenia oraz o dodatkach lokalnych i służbowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 783) liczbę „200" zastępuje się liczbą „125".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1935 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 sierpnia 1935 r. Nr. 65, poz. 407)

549.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1935 r.

o dodatku lokalnym dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", pełniących służbę na terenie W. M. Gdańska.

Na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 781), zarządza się co następuje:

§ 1. W § 4 pkt. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26) liczbę „200" zastępuje się liczbą „125".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1935 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Poczt i Telegrafów: *E. Kaliński*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 sierpnia 1935 r. Nr. 65, poz. 408).

550.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 25 października 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 2 paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 883) otrzymuje następujące brzmienie:

„2) szyny kolejowe o wysokości powyżej 90 mm i szyny tramwajowe (żłobkowe),—również z końcami frezowanemi, otworami . . . . . 2,90".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1935 r. Nr. 66, poz. 415).

551.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 sierpnia 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na brzoskwinie świeże.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie poniżej wyszczególnionego towaru pobiera się, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cło zniżone w następującej wysokości:

Poz. tar. cel. przywozowej.	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w złotych
58 p. 2	brzoskwinie świeże, zgłaszane do ostatecznej odprawy celnej w okresie od dnia 1 września do dnia 15 września 1935 r. włącznie . .	80.—

§ 2. (1) Jeżeli towar, wymieniony w § 1, został odprawiony ostatecznie za cłem normalnem przed złożeniem przez stronę podania o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, Minister Skarbu może następnie wydać takie pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi, a przypadającemi na zasadzie niniejszego rozporządzenia, jeżeli:

a) tożsamość towaru przed wydaniem go do wolnego obrotu została ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego;

b) strona złożyła podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego oraz o zwrot wspomnianej wyżej różnicy należności celnych; podanie takie powinno być złożone w ciągu dni 30 od ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny lub, w razie wniesienia zażalenia, od doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancji.

(2) W przypadkach, gdy przed ostateczną odprawą celną towaru strona złożyła podanie o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, lecz towar został odprawiony przed wydaniem tego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi na zasadzie niniejszego rozporządzenia, jeżeli tożsamość towaru przed wydaniem go do wolnego obrotu została ustalona w sposób określony przepisami wykonawczemi do prawa celnego i strona złoży podanie o zwrot tej różnicy w ciągu dni 30 od daty wydania pozwolenia.

(3) Podanie, wymienione w ustępie 1 i 2 niniejszego paragrafu, strona powinna złożyć wraz z kwitem celnym w urzędzie celnym, który dokonał odprawy ostatecznej. Urząd Celny prześle otrzymane podanie do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz ze sprawozdaniem i dowodami, stwierdzającemi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1935 r. i obowiązuje do 15 września 1935 r. włącznie.

Minister Skarbu: *Wł Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1935 r. Nr. 66, poz. 416).

552.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 sierpnia 1935 r.

o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego.

Na podstawie art. 13 ust. 4 i 133 pkt. a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) oraz na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732) zarządzam co następuje:

§ 1. Za tłuszcze i oleje - skażone, objęte poz. 124 p. 1, 205 p. 1, 212 p. 2 lit. a), 216 p. 1 uwaga i 222 p. 1 lit. a) taryfy celnej przywozowej, zawartej w załączniku do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu

taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 657) oraz rozporządzeniami Rady Ministrów: z dnia 26 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 872), z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 93) i z dnia 13 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 390), uważa się takie tłuszcze i oleje, które w całej swej masie zawierają środek skażający, przewidziany w punkcie I par. 5 niniejszego rozporządzenia, ewentualnie zaś inny środek wymieniony w pozwoleniu Ministra Skarbu (pkt. II par. 5), — i to w ilości odpowiadającej normom ustalonym w punkcie I par. 5 niniejszego rozporządzenia względnie w pozwoleniu Ministra Skarbu (punkt II par. 5).

§ 2. (1) Przy zgłoszeniu do odprawy celnej przywozowej tłuszczów i olejów - skażonych, strona powinna przedstawić zaświadczenie państwowego laboratorjum chemicznego albo zaprzysiężonego chemika, wystawione w kraju pochodzenia towaru, które to zaświadczenie między innemi powinno podawać:

a) środek skażający,

b) procentową ilość środka skażającego, w stosunku do wagi tłuszczu lub oleju.

(2) Zaświadczenie to powinno być poświadczone przez konsulat Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. (1) Badanie, czy skażony tłuszcz lub olej odpowiada warunkom przewidzianym w niniejszem rozporządzeniu, przeprowadza urząd celny, w którym tłuszcz lub olej zostaje zgłoszony do odprawy celnej; przy braku w tym urzędzie odpowiednio urządzonego laboratorjum, badanie przeprowadza najbliższy sąsiadujący urząd celny, posiadający takie laboratorjum.

(2) Potrzebne do zbadania próbki wydziela urząd celny w 2 egzemplarzach w sposób, przewidziany przepisami wykonawczemi do prawa celnego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 90, poz. 820); jedną z wydzielonych prób urząd celny przechowuje w stanie nienaruszonym w ciągu jednego roku.

(3) Gdy wskutek badania ustalenie wyniku rewizji ulega znacznej zwłoce, urząd celny na wniosek strony może wydać towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem wyników badania, pobierając należności celne, jakie przypadają od danych tłuszczów lub olejów - skażonych, nadto zaś zabezpieczenie na pokrycie reszty należności celnych, które przypadłyby, gdyby na podstawie wyników badania okazało się, że tłuszcz lub olej nie odpowiada warunkom ustalonym dla tłuszczu lub oleju - skażonego.

§ 4. (1) Przywożone z zagranicy tłuszcze i oleje, objęte poz. 124 p. 2, 205 p. 2, 212 p. 2 lit. b) i 222 p. 1 lit. b) taryfy celnej przywozowej, mogą być na wniosek strony zamieszczony w zgłoszeniu celnem, skażone środkami i w sposób przewidziany w §§ 5 i 6 rozporządzenia niniejszego. Postanowienie to stosuje się również do tłuszczów i olejów, objętych poz. 216 p. 1 taryfy celnej przywozowej, sprowadzanych przez porty polskiego obszaru celnego, będzież do tłuszczów i olejów, uznanych za nieskażone zgodnie z wynikiem badania, przeprowadzonego w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia.

(2) Środki skażające powinny być dostarczone przez stronę. Urząd Celny przed użyciem środka skażającego wydziela próbę w sposób przewidziany przepisami wykonawczemi do prawa celnego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 90, poz. 820) i przesyła ją do państwowej lub samorządowej pracowni chemicznej albo też do pracowni chemika - eksperta, zaprzysiężonego przy Izbie Przemysłowo - Handlowej, celem ustalenia czy środek ten jest środkiem skażającym, przewidzianym w punkcie I § 5 rozporządzenia niniejszego, względnie wskazanym w pozwoleniu Ministra Skarbu (§ 5 pkt. II).

(3) Środek skażający, z którego została wydzielona próba (ust. 2), urząd celny pozostawia pod zamknięciem celnem.

(4) Koszta opakowania, przesłania, analiz środka skażającego oraz inne koszta związane ze skażeniem tłuszczu lub oleju ponosi strona. Koszta opakowania i przesłania próbek uiszcza strona urzędowi celnemu zgóry.

§ 5. Ustala się następujące środki skażające:

I. 50%-owy (wagowo) roztwór żywicy drzew iglastych w takim oleju lub tłuszczu jaki ma być skażany — w ilości nie mniejszej niż 6% na wagę tłuszczu lub oleju;

II. Inne środki — za pozwoleniem Ministra Skarbu — w ilości i na warunkach w tem pozwoleniu podanych.

§ 6. Skażanie powinno się odbywać przez dokładne zmieszanie towaru ze środkiem skażającym, by środek skażający możliwie równomiernie rozszedł się w całej masie towaru, przyczem:

a) skażanie tłuszczów środkiem wymienionym w punkcie I § 5 powinno się odbywać po uprzedniem doprowadzeniu tłuszczu i środka skażającego do stanu ciekłego,

b) skażanie tłuszczów lub olejów środkami przewidzianemi w pozwoleniach Ministra Skarbu (punkt II § 5) — powinno się odbywać w sposób w tych pozwoleniach podany.

§ 7. Skażanie tłuszczów i olejów, sprowadzonych w stanie nieskażonym oraz uznanych za nieskażone, powinno się odbywać pod kontrolą celną w zakładach przemysłowych, przerabiających surowiec lub w specjalnie urządzonych skażalniach. Skażanie olejów środkiem przewidzianym w punkcie I § 5 może być dokonane również w urzędzie celnym, jeżeli oleje znajdują się w stanie ciekłym.

§ 8. (1) O przebiegu skażenia dokonanego w kraju sporządza się protokół w 2-ch egzemplarzach, podpisany przez stronę i urzędnika celnego, w którego obecności odbyło się skażenie.

(2) W protokóle należy podać:

a) środek użyty do skażenia,

b) procentową ilość środka skażającego w stosunku do wagi tłuszczu lub oleju,

c) sposób skażenia.

(3) Jeden egzemplarz protokółu dołącza się do pierwszego egzemplarza zgłoszenia celnego przywozowego, drugi zaś do kwitu celnego. Fakt dołączenia

protokółu należy odnotować w zgłoszeniu celnem w rubryce „Uwagi".

§ 9. Do wymiaru należności celnych od tłuszczów i olejów skażanych w kraju pod kontrolą celną (§ 7) przyjmuje się wagę tłuszczu lub oleju - skażonego po potrąceniu wagi użytego środka skażającego.

§ 10. Do tłuszczów i olejów sprowadzonych z zagranicy, skażonych zagranicą lub w kraju według wymagań rozporządzenia niniejszego, stosuje się, odpowiednio do przynależności taryfowej tłuszczu lub oleju, cło przewidziane w poz. 124 p. 1, 205 p. 1, 212 p. 2 lit. a), 216 p. 1 uwaga i 222 p. 1 lit. a) taryfy celnej przywozowej, pod warunkiem że tłuszcz lub olej nie ulegną odkażeniu.

§ 11. (1) Osoby i firmy, które sprowadzają z zagranicy tłuszcze i oleje z zastosowaniem cła wskazanego w § 10 rozporządzenia niniejszego obowiązane są:

a) posiadać dowody nabycia znajdujących się u nich tłuszczów i olejów - skażonych,
b) prowadzić księgi, wykazujące dokładnie przychód i rozchód tych tłuszczów i olejów.

(2) Kontrolujące organa celne mają prawo wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa i do fabrykacji.

§ 12. Przy odprawie celnej tłuszczu kostnego stosuje się, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cło przewidziane w uwadze do poz. 215 taryfy celnej przywozowej, pod warunkiem że tłuszcz ten nie będzie użyty do innego celu niż wskazany w powołanej uwadze.

§ 13. (1) Przedsiębiorstwa, sprowadzające tłuszcz kostny, przeznaczony do przerobu na oleinę i stearynę, z zastosowaniem stawki celnej, przewidzianej w uwadze do poz. 215 taryfy celnej przywozowej, obowiązane są:

a) posiadać dowody nabycia znajdującego się u nich tłuszczu kostnego,
b) prowadzić księgi, w których powinno być wykazane:
   I. ilość sprowadzanego tłuszczu kostnego,
   II. ilość uzyskanej z tego tłuszczu oleiny i stearyny,
   III. ilość uzyskanych produktów odpadkowych.

(2) Kontrolujące organa celne mają prawo wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa i do fabrykacji.

§ 14. Kto nie dochowa warunków, pod jakiemi do danego tłuszczu lub oleju zastosowano cło powołane w § 10 i 12 rozporządzenia niniejszego, podlega odpowiedzialności z ustawy karnej-skarbowej, niezależnie od obowiązku uiszczenia różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a przypadającemi za odpowiedni tłuszcz lub olej - nieskażony lub też tłuszcz kostny, sprowadzony bez pozwolenia Ministra Skarbu.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie następnego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 września 1935 r. Nr. 67, poz. 421).

553.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 sierpnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych.

Na podstawie art. 10 ustęp 1 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Dzień 1 września 1935 r. oznacza się jako termin rozpoczęcia prac następujących komisyj klasyfikacyjnych:

1) Głównej Komisji Klasyfikacyjnej przy Ministerstwie Skarbu w Warszawie,

2) wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych w województwach białostockiem, krakowskiem, lwowskiem, nowogródzkiem, poleskiem, pomorskiem, poznańskiem, śląskiem, stanisławowskiem, tarnopolskiem, wileńskiem i wołyńskiem,

3) powiatowych komisyj klasyfikacyjnych we wszystkich powiatach w województwach nowogródzkiem, poleskiem, śląskiem, stanisławowskiem, wileńskiem i wołyńskiem, oraz powiatach Białystok, Bielsk Podlaski, Grodno, Sokółka i Wołkowysk w województwie białostockiem, w powiatach Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Jasło, Kraków, Mielec, Ropczyce, Tarnów i Wadowice w województwie krakowskiem, w powiatach Brzozów, Gródek Jagielloński, Jarosław, Krosno, Lubaczów, Mościska, Nisko, Przemyśl, Przeworsk, Rudki, Rawa Ruska, Sambor, Sanok, Sokal, Tarnobrzeg i Żółkiew w województwie lwowskiem, w powiatach Brodnica, Chełmno, Działdowo, Grudziądz, Lubawa, Sępolno, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, oraz w powiecie morskim w województwie pomorskiem, w powiatach Bydgoszcz, Chodzież, Gniezno, Inowrocław, Jarocin, Kępno, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Oborniki, Ostrów, Poznań, Rawicz, Śrem, Środa, Szamotuły, Wągrowiec, Września i Wyrzysk w województwie poznańskiem, oraz w powiatach Brzeżany, Czortków, Kamionka Strumiłowa, Podhajce, Przemyślany, Trembowla, Zaleszczyki i Zbaraż w województwie tarnopolskiem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 5 września 1935 r. Nr. 67, poz. 422).

554.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 sierpnia 1935 r.

w sprawie organizacji Biura Personalnego Ministerstwa Skarbu.

Na zasadzie § 2 uchwały Rady Ministrów z dn. 27 stycznia 1932 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Skarbu (Mon. Pol. Nr. 32, poz. 38), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Do zakresu działania Biura Personalnego Ministerstwa Skarbu należą sprawy osobowe i organizacyjne Ministerstwa oraz podległych Ministerstwu władz, urzędów, monopolów i instytucyj, sprawy etatów, doboru i szkolenia personelu oraz inspekcja podległych Ministerstwu władz, urzędów i instytucyj.

§ 2.

Biuro Personalne jest organem pracy Ministra dla spraw organizacyjnych i osobowych. W zakresie tych spraw Dyrektor Biura Personalnego jest wyłącznym i bezpośrednim referentem i pomocnikiem Ministra.

Dyrektor Biura Personalnego jest powołany do uzgadniania wszystkich spraw osobowych i organizacyjnych całego resortu Ministerstwa Skarbu z wytycznemi ogólnej polityki organizacyjno - osobowej Ministra Skarbu i Prezydjum Rady Ministrów.

§ 3.

Dobór oraz szkolenie pracowników należy do Biura Personalnego. Celem zapewnienia poszczególnym Departamentom Ministerstwa wpływu na dobór i ocenę kwalifikacyj personelu ze stanowiska fachowego, Dyrektor Biura Personalnego w sprawach, dotyczących tego personelu, uzyskuje fachową opinję Dyrektorów Departamentów Ministerstwa.

Opinja Dyrektorów Departamentów jest wiążąca dla Biura Personalnego, jeżeli zawiera całkowitą dyskwalifikację fachową kandydata.

Sprawy organizacyjne Dyrektor Biura Personalnego referuje Ministrowi po wysłuchaniu opinji zainteresowanych Dyrektorów Departamentów Ministerstwa.

§ 4.

Przy referowaniu Ministrowi spraw, należących do zakresu działania Biura Personalnego Dyrektor Biura zwraca uwagę na odmienne stanowisko fachowego Dyrektora Departamentu.

§ 5.

Dysponowanie całym personelem resortu należy do kompetencji Ministra, którego organem pracy w tych sprawach jest wyłącznie Biuro Personalne.

Minister może przekazać część kompetencyj Biura Personalnego władzom bezpośrednio podległym Ministerstwu.

§ 6.

W razie nieobecności Ministra lub zastępującego Ministra Podsekretarza Stanu prawo podpisu w nagłych sprawach osobowych przysługuje Dyrektorowi Biura Personalnego.

Minister może upoważnić Dyrektora Biura Personalnego do podpisywania w jego imieniu niektórych aktów w sprawach personalnych.

§ 7.

Biuro Personalne dzieli się na 4 Referaty: 1) Organizacyjny, 2) Prawny, 3) Inspekcji i 4) Osobowy.

Pozatem Biuro Personalne prowadzi ewidencję i statystykę personalną oraz odrębną kancelarję.

Kierownicy referatów podlegają bezpośrednio Dyrektorowi Biura Personalnego. Jeden z Kierowników referatów, wyznaczony przez Ministra Skarbu, jest zastępcą Dyrektora Biura Personalnego.

§ 8.

Referat Organizacyjny przygotowuje i załatwia sprawy organizacyjne całego resortu, opracowuje szczegółowo przepisy o metodach pracy, ustala stany osobowe (etaty) resortu, oparte na organizacji, budżecie i faktycznych potrzebach w danym okresie z podziałem na poszczególne grupy funkcjonarjuszów, czuwa nad uzgodnieniem działalności poszczególnych jednostek organizacyjnych, opinjuje nadsyłane z innych Ministerstw oraz opracowywane przez poszczególne Departamenty projekty ustaw, dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej, rozporządzeń Rady Ministrów oraz Ministra Skarbu ze stanowiska organizacyjnego, opracowuje wytyczne polityki personalnej ze szczególnem uwzględnieniem doboru i szkolenia personelu, czuwa nad uzgodnieniem działalności Ministerstwa z potrzebami obrony Państwa oraz współdziała przy opracowywaniu preliminarzy wydatków osobowych resortu.

§ 9.

Referat prawny opinjuje nadsyłane do Biura Personalnego projekty ustaw, dekretów i rozporządzeń ze stanowiska prawnego i techniczno-legislacyjnego, przygotowuje decyzje, wydawane przez Ministerstwo Skarbu w sprawach osobowych w drugiej i ostatniej instancji, przygotowuje odpowiedzi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawach z zakresu działania Biura Personalnego, występuje przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym w obronie wydanych w ostatniej instancji

orzeczeń, przygotowuje zarządzenia celem wykonania wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz współdziała z Referatem Osobowym przy przeprowadzaniu dochodzeń przeciwko funkcjonarjuszom skarbowym.

§ 10.

Referat Inspekcji przeprowadza za pośrednictwem inspektorów kontrolę (inspekcję) wszystkich jednostek organizacyjnych resortu Ministerstwa, bada metody pracy, celowość zużycia środków osobowych i materjalnych oraz celowość stosowania obowiązujących przepisów.

Przygotowane wnioski Referat Inspekcji przekazuje Referatowi Organizacyjnemu lub Referatowi Osobowemu.

Z materjałów, zebranych przez Referat Inspekcji, mogą korzystać w razie potrzeby, zainteresowane Departamenty Ministerstwa.

§ 11.

Referat Osobowy załatwia sprawy osobowe urzędników i funkcjonarjuszów niższych Ministerstwa i podległych Ministerstwu władz, urzędów, monopolów i instytucyj, sprawy, wynikające z naruszenia obowiązków służbowych przez funkcjonarjuszów państwowych, zbiera opinje o nowych kandydatach do służby, przygotowuje i załatwia wnioski w sprawie obsady wolnych etatów, załatwia sprawy odznaczeń oraz sprawy, wynikające z przepisów, dotyczących służby wojskowej.

§ 12.

Ewidencja prowadzi karty ewidencyjne urzędników i funkcjonarjuszów niższych całego resortu oraz zbiory dokumentów osobistych urzędników i funkcjonarjuszów niższych Centrali Ministerstwa, sporządza sprawozdania i zestawienia statystyczne, obejmujące ruch służbowy, prowadzi ewidencje specjalne stosownie do potrzeb lub każdorazowych zarządzeń.

Kierownik Ewidencji podlega służbowo Kierownikowi Referatu Osobowego.

§ 13.

Kancelarja Biura Personalnego wykonywuje prace pomocniczo-techniczne, prowadzi akta osobowe i wykonywuje inne czynności kancelaryjne.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

555.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 20398/2/35

w sprawie upoważnienia Dyrekcyj Ceł i Urzędu Celnego w Gdyni do zarządzenia zwrotów różnicy należności celnych powstałej wskutek dodatkowego zastosowania cła zniżonego lub zwolnienia od cła.

Przy dodatkowem przyznawaniu zniżek celnych lub zwolnień od cła na podstawie pozwoleń Ministra Skarbu, udzielanych w myśl odpowiednich postanowień taryfy celnej przywozowej albo rozporządzeń, wydanych na mocy art. 23 ust. 1 lit. a) prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), zachodzi potrzeba zarządzenia zwrotów różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie wspomnianych pozwoleń.

W związku z tem zarządza się, co następuje:

1) Do wydawania zarządzeń w sprawie zwrotów różnicy należności celnych, które to zwroty zastrzeżone są na mocy istniejących przepisów kompetencji Ministra Skarbu, upoważnione są Dyrekcje Ceł i Urząd Celny w Gdyni, jeżeli:

a) w podaniu strona prosi wyłącznie o zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie powołanego w podaniu pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła,

b) podanie o zwrot różnicy należności celnych strona złożyła w ciągu 30 dni od daty wydania pozwolenia Ministra Skarbu na zastosowanie zniżki celnej lub zwolnienie od cła w myśl rozporządzenia, opartego na podstawie art. 23 p. 1 lit. a Prawa Celnego, względnie w ciągu 30 dni, licząc od daty uiszczenia należności celnych — jeżeli chodzi o pozwolenie wydane na podstawie postanowień Taryfy Celnej,

c) z zestawienia daty powołanego w pozwoleniu Ministra Skarbu podania strony o przyznanie zniżki lub zwolnienia od cła z datą zgłoszenia do odprawy celnej przywozowej wynika, że podanie to zostało wniesione przed zgłoszeniem towaru do odprawy celnej,

d) towar zgłoszony był do odprawy celnej i opłacony cłem w czasie kiedy w myśl obowiązujących przepisów strona mogłaby korzystać z cła zniżonego lub zwolnienia od cła, gdyby uzyskała odpowiednie pozwolenie Ministra Skarbu,

i e) stwierdzona została tożsamość towaru odprawionego ostatecznie i tego towaru, do którego odnosi się pozwolenie Ministra Skarbu, jak również zachowane zostały inne warunki postawione w odnośnem pozwoleniu.

2) O ile w pozwoleniu Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła została zarządzona kontrola celna, to w takich przypadkach wymieniony w p. 1 zwrot różnicy należności celnych może być zarządzony po

uprzedniem przeprowadzeniu tej kontroli i stwierdzeniu, że dany towar został użyty do właściwego celu stosownie do warunków podanych w pozwoleniu, jeżeli zaś chodzi o maszyny i aparaty,— że zostały one zainstalowane i uruchomione w przedsiębiorstwie wskazanem w pozwoleniu.

3) Podanie stron, dotyczące wyłącznie zwrotu różnicy pomiędzy należnościami celnemi pobranemi a temi, które przypadają na zasadzie powołanego w podaniu pozwolenia Ministra Skarbu (pkt. 1 a), Urzędy Celne za wyjątkiem Urzędu Celnego w Gdyni winny kierować do właściwych Dyrekcyj Ceł.

4) Gdyby zastosowanie niniejszego zarządzenia do poszczególnych spraw nasuwało jakiekolwiek wątpliwości, Dyrekcje Ceł i Urząd Celny w Gdyni winny sprawy te przedstawiać do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje do odwołania.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 września 1935 r. Nr. 202, poz. 231).

556.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 sierpnia 1935 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz 694)— ustalam na miesiąc wrzesień 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 sierpnia 1935 r. Nr. 199, poz. 224).

557.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 sierpnia 1935 r.

o numerach obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 sierpnia 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 sierpnia 1935 r.

250 000 zł

Nr. 828 385

50 000 zł.

Nr. 793 942

po 10 000 zł

Nr. Nr. 20 341, 157 602, 455 900, 669 848, 815 742, 41 993, 193 714, 530 370, 689 731, 917 177,

po 1 000 zł

125,	156 563,	330 988,	665 614,	858 305,
2 854,	162 518,	349 128,	667 192,	585 370,
8 662,	171 320,	377 121,	667 080,	860 659,
14 492,	180 824,	424 134,	667 221,	865 565,
21 106,	180 882,	455 294,	673 919,	872 164,
22 144,	195 438,	459 560,	696 794,	873 789,
27 505,	198 516,	470 430,	720 510,	881 154,
46 294,	204 343,	479 665,	733 470,	881 454,
50 384,	226 542,	524 954,	757207,	906 957,
61 620,	239 275,	532 941,	760 159,	936 647,
71 050,	257 985,	533 172,	763 946,	938 560,
74 497,	260 775,	539 141,	766 340,	943 616,
76 780,	273 625,	584 473,	771 249,	953 217,
94 546,	278 346,	555 069,	774 142,	954 407,
122 471,	283 676,	560 070,	775 389,	967 460,
123 469,	302 951,	601 827,	775 963,	975 098,
131 395,	308 288,	631 728,	794 533,	979 615,
142 501,	317 858,	632 162,	811 987,	982 499,
145 980,	325 417,	643 484,	844 782,	994 373,
156 423,	327 818,	660 155,	845 142,	999 431.

Ogółem wysolowano 112 premij na sumę 500 000 zł w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

558.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 września 1935 r.

o umorzeniu w drodze wykupu obligacyj 7% Pożyczki Kolejowej.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 20 maja 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o uregulowaniu zobowiązań Państwa Polskiego z tytułu przejęcia kolei Lwów — Granica Państwa pod Śniatyniem — Załuczem (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 426) zostały umorzone w dniu 2 września 1935 r., zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do rozporządzenia Ministrów

Skarbu i Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 679) w drodze wykupu obligacje 7% Pożyczki Kolejowej, oznaczone następującemi numerami emisyjnemi:

Nr. Nr. 16 698 do 16 744
„ „ 17 335 „ 17 383
„ „ 17 385 „ 17 476.

Ogółem 170 sztuk, każda wartości nominalnej 500 zł w złocie, na ogólną sumę nominalną 85 000 zł w złocie.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr. Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 2 września 1935 r. Nr. 200, poz. 228).

559.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. I. 17622/2/34

w sprawie zatarcia skazania w zastosowaniu do przestępstw skarbowych.

Do
Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Na sprawozdania z dnia 2 stycznia i 1 marca 1934 r. L. II. 9483 w kwestji do których przestępstw skarbowych ma zastosowanie art. 90 K. K., a do których art. 14 Pr. o wykroczeniach, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wywody Sądów: Okręgowego i Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie wniosku Chasi Zabłudowskiej o zatarcie skazania, należy uznać za trafne, jeśli stanąć na stanowisku, że art. 13 przepisów wprowadzających K. K. i Pr. o wykroczeniach niema zastosowania do przestępstw skarbowych, przekazanych orzecznictwu władz skarbowych i że w takich wypadkach należy stosować art. 15 tychże przepisów wprow.

Ponieważ ustawa karna skarbowa nie zna podziału przestępstw na zbrodnie, występki i wykroczenia i opiera podział przestępstw na innych kryterjach, wprowadzając sankcje karne w wielokrotnościach stałych i ramowych, stosowanie ogólnych przepisów prawa powszechnego z zakresu zatarcia skazania (art. 90 K. K. i art. 14 Pr. o wykrocz.) w odniesieniu do przestępstw skarbowych natrafia na ogromne trudności.

Wobec powyższego zachodzi konieczność unormowania poruszonej kwestji w drodze ustawodawczej przez wprowadzenie do u. k. s. specjalnych w tym przedmiocie przepisów.

Ponieważ obecnie opracowuje się projekt nowego prawa karnego skarbowego, w którem uregulowana zostanie kwestja zatarcia skazania, przeto upoważnia się Dyrekcję Ceł do niestosowania w praktyce przepisów okólnika z dnia 9 października r. ub. L. D. I. 52138/2/33.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

— — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 17622/2/35.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach, oraz Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie i Mysłowicach

do wiadomości i zastosowania się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

560.

OKÓLNIK T. 31 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 23620/2/35

w sprawie odprawy kwasu siarkowego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec otrzymanych wiadomości, iż zachodzą wypadki niewłaściwego clenia według poz. 298 p. 4 lit. „b" II taryfy celnej bezbarwnego kwasu siarkowego niedymiącego sprowadzanego w specjalnie zabarwionych naczyniach szklanych, wywołujących optyczne złudzenie, iż kwas zawarty w tych naczyniach jest zabarwiony, Ministerstwo Skarbu poleca Urzędom Celnym przy odprawach kwasu siarkowego, podlegającego cłu według poz. 298 p. 4 lit. „b" taryfy celnej, badać kwas na jego bezbarwność na podstawie prób pobranych do czystych szklanych cylindrów bezbarwnych i tylko po upewnieniu się w sposób wyżej wskazany o jakości taryfowej kwasu siarkowego odprawiać kwas ten według odpowiedniej cyfry rzymskiej lit. „b" p. 4 poz. 298 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 sierpnia 1935 r. Nr. 197, poz. 218).

561.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 18008/2/35

w sprawie obliczania stawek celnych konwencyjnych dla szkła taflowego polerowanego, szlifowanego, grubości 5 mm i mniej (poz. 915 t. c.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości, jakie powstały w Urzędach Celnych co do stosowania stawek celnych konwencyjnych dla szkła taflowego szlifowanego, polerowanego, grubości 5 mm i mniej, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wysokość stawek konwencyjnych dla tego szkła należy obliczać przez zwiększenie o 25% (stosownie do postanowień poz. 915 t. c.) stawek konwencyjnych, przewidzianych w traktacie handlowym polsko-czechosłowackim z dnia 10 II. 1934 r. dla szkła taflowego nieszlifowanego, niepolerowanego w poz. 913 t. c. W ten sposób bowiem otrzymujemy dla tego szkła niższe stawki, niż gdybyśmy stosowali stawki konwencyjne, podane w traktacie handlowym polsko-czechosłowackim w poz. 915.

Przykład obliczenia stawki konwencyjnej dla szkła taflowego szlifowanego, polerowanego, grubości 5 mm i mniej, o powierzchni powyżej 0,25 do 0,5 m²:

Stawka konwencyjna dla szkła taflowego o podanych wymiarach nieszlifowanego, niepolerowanego, przewidziana w poz. 913 p. 1 lit. „b", wynosi 30 zł.

Dodatek 25%; przewidziany w pozycji 915 dla szkła taflowego szlifowanego, polerowanego, obliczony od stawki konwencyjnej, przewidzianej w poz. 913 p. 1 lit. „b" wyniesie 7 zł 50 gr., a więc stawka konwencyjna dla szkła taflowego szlifowanego, polerowanego, grubości 5 mm i mniej, o powierzchni od 0,25 do 0,5 m², wyniesie 30 zł + 7 zł 50 gr = 37 zł 50 gr.

Jeżeli natomiast chodzi o szkło taflowe szlifowane, polerowane, również matowe, grubości powyżej 5 mm, to dla tego szkła należy stosować stawki konwencyjne, podane dla poz. 915 t. c. w traktacie handlowym z Czechosłowacją i powtórzone w tej samej wysokości w układzie dodatkowym do traktatu handlowego z Unią Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 12.V. 1934 r., gdyż stawki te są takie same, jakieby się otrzymywało przez zwiększenie o 25% stawek konwencyjnych, podanych dla poz. 914 t. c.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 sierpnia 1935 r. Nr. 196, poz. 217).

562.

OKÓLNIK T. 33 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 24923/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (poz. 964 t. c.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tak zwane kaloryzowane rury dmuchawkowe do oczyszczania kotłów wodno-rurkowych z sadzy i lotnego popiołu należy clić jako wyroby stalowe obrobione, według poz. 964 punkt odpowiedni taryfy celnej.

Zarazem wyjaśnia się, że kaloryzowane rury dmuchawkowe są to zakute z jednego końca ciągnione rury stalowe o długości od 1 do 5 metrów i o średnicy zewnętrznej od 48 do 60 mm; drugi koniec tych rur posiada nacięty gwint, na całej zaś długości rury jest umieszczony szereg wpawanych dysz. Rury te są kaloryzowane, to jest uodpornione na działanie wysokiej temperatury.

Sprzeczne z powyższem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 sierpnia 1935 r. Nr. 198, poz. 221).

563.

OKÓLNIK T. 32 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 24922/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (poz. 296 t. c.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Wagę wymiarową gazów ciekłych lub sprężonych, clonych według poz. 296 taryfy celnej, nadchodzących w butlach metalowych, określać należy łącznie z wagą tych butli, pozatem w myśl § 11 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. z dnia 25 października

1934 r. Nr. 92, poz. 833), należy pobrać cło za butle, jako za specjalne opakowanie służące do wielokrotnego przywozu lub stałego przechowywania towaru.

Jako wymiarową wagę (tarę) butli przyjąć należy wagę butli uwidocznioną w sposób trwały na samej butli.

Nadmienia się przytem, że stosownie do konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 35, poz. 251 p. 213) wszelkie naczynia metalowe służące do przewozu gazów zgęszczonych, skroplonych lub rozpuszczonych pod ciśnieniem, powinny posiadać trwale uwidocznioną wagę naczynia wraz z przyborami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 sierpnia 1935 r. Nr. 199, poz. 226).

564.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 19982/2/35

w sprawie kontroli środków kosmetycznych przywożonych z zagranicy.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej wyjaśnia, że rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 czerwca 1934 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 523 z 1934 r.) nie wkłada na urzędy celne obowiązku dokonywania kontroli środków kosmetycznych, sprowadzanych z zagranicy z tytułu wyżej powołanego rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 września 1935 r. Nr. 201, poz. 230).

565.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. IV. 22407/1/35

w sprawie zwalniania od cła jagód leśnych i grzybów, przenoszonych przez mieszkańców pogranicza polsko-czechosłowackiego.

Do

Dyrekcyj Ceł w Mysłowicach i Lwowie oraz do Urzędów Celnych, położonych przy granicy polsko-czechosłowackiej.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jagody leśne i grzyby, zbierane w niewielkich ilościach przez mieszkańców polskich pasa granicznego polsko-czechosłowackiego w lasach pogranicznych po stronie czechosłowackiej mogą być zwalniane od cła zgodnie z postanowieniami art. I Aneksu A protokółu z dnia 6 maja 1934 r. (Załącznik do oświadczenia rządowego z dnia 19 grudnia 1925 r. — Dz. U. R. P. Nr. 133 z 1925 roku, poz. 952), tudzież art. 20 Konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, podpisanej w Pradze dnia 30 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34 z 1926 r., poz. 263).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

566.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 września 1935 r.

L. D. IV. 23398/3/35

w sprawie tłumaczenia nazw towarów, podanych w świadectwach pochodzenia.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z wątpliwościami powstałemi przy interpretacji przepisu § 4 ust. 3 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. U. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 361), dotyczącego tłumaczenia na język polski nazwy towaru, podanej w świadectwie pochodzenia, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tłumaczenie to może być dokonane w kraju przez importera lub agenta celnego, przyczem nie należy wymagać uwierzytelnienia tego tłumaczenia, chyba, że urząd celny miałby uzasadnione podejrzenie, że nazwa towaru została niewłaściwie przetłumaczona.

W tym ostatnim przypadku jak również, gdy urząd celny uzna za konieczne zażądać tłumaczenia całego świadectwa pochodzenia, tłumaczenie takie powinno być uwierzytelnione przez tłumacza przysięgłego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

567.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 września 1935 r.

L. D. IV. 25065/3/35

w sprawie zniżki konwencyjnej dla farb do barwienia masła i sera.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zgodnie z porozumieniem między Polską i Danją z dnia 10 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P.

Nr. 53 z 1935 r., poz. 344. Tekst ogłoszony również w Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 21/1933 r., poz. 483) ze stawki konwencyjnej 200 zł za 100 kg korzystają jedynie farby orleańskie roztarte z wodą lub olejem, a przeznaczone do barwienia masła i sera, objęte pozycją taryfy celnej 417 ex p. 2. Ta zniżka konwencyjna opiewa zatem:

„417 ex p. 2 Farby orleańskie — roztarte z wodą lub olejem, a przeznaczone do barwienia masła i sera 200".

Wszytkie inne towary podpadające pod poz. taryfy celnej 317 p. 2 (Gliny, farby — roztarte z wodą, klejem, olejem i t. p. zawierające barwnik organiczny) z tej zniżki nie korzystają.

W tym sensie prostuje się ustęp trzeci okólnika Ministerstwa Skarbu do Dyrekcyj Ceł z dnia 25 lipca 1934 r. L. D. IV. 23591/3/34.

Jednocześnie dla odróżnienia farby orleańskiej do barwienia masła i sera od innych farb, objętych poz. 417 p. 2 ,wyjaśnia się co następuje: farba orleańska (z nasion rośliny orlean), roztarta z wodą lub olejem, do barwienia masła i sera, posiada odczyn alkaliczny. Barwnik zawarty w tej farbie barwi bezpośrednio bawełnę, wełnę i jedwab na kolor pomarańczowo-czerwony. Wyciąg z orleanu w rozczynie ługu sodowego daje z ałunem żółty lak pigmentowy; wyciąg z orleanu w rozczynie węglanu sodu daje z ałunem lub solami cyny pomarańczowo-czerwony lak pigmentowy. Farba orleańska przyrządzona do barwienia masła i sera nadchodzi zwykle w butelkach lub innych drobnych opakowaniach, zaopatrzonych w napisy świadczące o przeznaczeniu farby oraz jej pochodzeniu roślinnem.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

568.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 września 1935 r.

L. D. IV. 25056/1/35

w sprawie powrotnego wywozu zagranicznych opakowań odprawionych warunkowo.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości powstałych w niektórych urzędach celnych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż w myśl postanowień § 68 p. 2e przepisów wykonawczych do prawa celnego przybywające z towarem zagraniczne opakowania, odprawione warunkowo, mogą być wywiezione spowrotem zagranicę przez dowolny urząd celny I klasy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

569.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1935 r.

L. D. IV. 24267/2/35

w sprawie skażania tłuszczów i olejów ługiem sodowym i ługiem wapniowym.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie § 5 p. II rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421 z 1935 roku) Ministerstwo Skarbu zezwala na użycie do skażania tłuszczów i olejów, narówni z wymienioną w rozporządzeniu żywicą drzew iglastych, jeszcze następujących środków:

I. 33% (wagowo) wodny roztwór ługu sodowego (33% Na O. H.) w ilości nie mniejszej niż 6% w stosunku do wagi tłuszczu lub oleju,

II. 50% (wagowo) wodny ług wapniowy (50% Ca O) w ilości nie mniejszej niż 10% w stosunku do wagi tłuszczu lub oleju.

Skażenie tłuszczów i olejów wymienionemi wyżej środkami skażającemi może mieć miejsce tylko pod kontrolą celną na polskim obszarze celnym.

Skażenie temi środkami powinno odbywać się przez dokładne zmieszanie tłuszczu lub oleju ze środkiem skażającym, by środek ten możliwie równomiernie rozszedł się w całej masie tłuszczu lub oleju.

Tak przeprowadzone skażenie powinno być dokonane w temperaturze całej masy tłuszczu lub oleju nie mniejszej niż 60° C, przyczem tłuszcz powinien być bezwzględnie doprowadzony do stanu ciekłego.

Ponadto przy skażaniu tłuszczów i olejów wyżej wymienionemi środkami skażającemi mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 sierpnia 1935 r. o odprawie celnej tłuszczów i olejów skażonych oraz tłuszczu kostnego (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 421 z r. 1935).

Jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 20 listopada 1934 roku L. D. IV. 37615/2/34.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

570.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 września 1935 r.

L. D. IV. 21730/3/35

w sprawie częściowego wykorzystywania pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza co następuje:

Pozwolenia wydawane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu na przywóz towarów zakazanych mogą być częściowo wykorzystywane nie więcej jak przy pięciu zgłoszeniach celnych, bez względu na to, czy zgłoszenia te składane są jednocześnie, czy w pewnych odstępach czasu.

Jeżeli strona przy pięciu zgłoszeniach celnych nie wyczerpie kontyngentu podanego w danem pozwoleniu, to traci prawo do wykorzystania reszty na podstawie tego pozwolenia, choćby okres ważności pozwolenia jeszcze nie minął.

W związku z powyższem jest niedopuszczalne doklejanie do pozwolenia dalszych kartek (przydłużników), przeznaczonych do odnotowywania częściowych odpraw.

Zarządzenie niniejsze dotyczy pozwoleń przywozu, wystawionych z datą 1 października 1935 r. i późniejszą; pozwolenia, wystawione przed tym terminem mogą być wykorzystywane na dotychczasowych warunkach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

571.

OKÓLNIK T. 36 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 września 1935 r.

L. D. IV. 23701/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 410 p. 2).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ustępu 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z r. 1933) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Wykroje w formie etykiet ze sprasowanego z papierem metalu płatkowego aluminjowego, chociażby zaopatrzone w napisy lub wzory, należy clić według poz. 997 p. 3 lit „c" taryfy celnej.

2) Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancyj mineralnych mielonych jak gips, szpat ciężki, glina i temu podobnych produktów, które to dodatki nie stanowią w rozumieniu taryfy celnej farb mineralnych, należy clić według poz. 410 p. 2 taryfy celnej.

Farby otrzymane z tlenku żelaza z dodatkiem substancyj mineralnych, stanowiących w rozumieniu taryfy celnej farby mineralne, należy clić według pozycyj przewidujących farby dodane.

Naprzykład: I — farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek cynobru (farby rtęciowej) — farba taka podlega cłu według poz. 415 taryfy celnej,

II — farba otrzymana z tlenku żelaza zawiera dodatek chromianu ołowiu (farby chromowej) — farba taka podlega cłu według poz. 414 taryfy celnej.

3) Wstęgi kinematograficzne nienaświetlone, nadchodzące w pudełkach blaszanych, stanowiących nieodzowne opakowanie, zabezpieczające wstęgi te od działania światła, należy clić według poz. 1168 p. 7 lit. „d" taryfy celnej łącznie z wagą tych blaszanek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

572.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 września 1935 r.

L. D. IV. 23995/3/35

w sprawie świadectw dla koni wyścigowych, przywożonych z Austrji.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Według zawiadomienia austrjackiego Bundesministerium czynności Jockey-Club'u w Wiedniu przejęło Towarzystwo pod nazwą „Wiener Rennverein der österreichischen Renn- und Compagnereitergesellschaft in Wien".

Wobec powyższego Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych komunikuje, że świadectwa dla koni wyścigowych, przywożonych z Austrji do Polski ,wystawione przez wymieniony Wiener Rennverein należy traktować tak, jak świadectwa, wystawiane dotychczas, w myśl porozumienia sanitarno-weterynaryjnego między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Austrjacką, oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 1 lipca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 454) przez Jockey-Club w Wiedniu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

573.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 sierpnia 1935 r.

L. D. V. 27584/1/35

w sprawie kosztów egzekucyjnych z tytułu ściągania składek ogniowych Powszechnego Zakładu Ubezp. Wzajemnych, objętych generalnemi ulgami.

Do
wszytkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych okólnikiem z dnia 15 lipca 1935 r. Nr. 379 udzielił ubezpieczonym szeregu ulg generalnych w spłacie zaległych składek ogniowych za lata ubiegłe do roku 1933 włącznie.

W związku z tem wstrzymana została egzekucja składek, objętych generalnemi ulgami. Egzekucja ta podlega ponownemu podjęciu dopiero w razie niedotrzymania przez ubezpieczonych warunków, określonych w powołanym okólniku, o czem Urzędy Skarbowe będą każdorazowo zawiadamiane przez właściwe Inspektoraty P. Z. U. W.

Celem uregulowania sprawy poboru kosztów egzekucyjnych, wynikłych na skutek wdrożonego przez Urzędy Skarbowe postępowania egzekucyjnego z tytułu składek, objętych generalnemi ulgami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przyznane ulgi nie dotyczą kosztów egzekucyjnych. Do uiszczenia tych kosztów należy wezwać zobowiązanych w trybie wskazanym w okólniku z dnia 8 maja 1935 r. L. D. V. 17007/1/35, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 14/35 r., poz. 346, a w razie bezskuteczności tego wezwania ściągnąć je od zobowiązanych przy okazji egzekucji, prowadzonej na podstawie tytułów wykonawczych na inne zaległości, bądź też samoistnie, jeżeli zobowiązany przestał być płatnikiem lub nie posiada innych zaległości.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publicznoprawnych instytucyj ubezpieczeń (Dz. U. R. P. z roku 1935 Nr. 50, poz. 336) — umarza opłaty egzekucyjne, wynikłe z tytułu egzekucji składek P. Z. U. W., objętych generalnemi ulgami, a zakwalifikowane na mocy protokółów jako nieściągalne, jeżeli opłaty te w myśl obowiązujących przepisów — obciążają P. Z. U. W. Przez opłaty egzekucyjne należy rozumieć wszystkie opłaty, przewidziane w tabeli, stanowiącej załącznik do § 57 P. E.

W związku z tem Urzędy Skarbowe odpiszą w księgach kontowych wzór Nr. 38/E (§ 99 instrukcji egzekucyjnej) wymienione opłaty egzekucyjne, figurujące na rachunku P. Z. U. W. a dotychczas przez ten Zakład nieuiszczone, z powołaniem się na niniejsze zarządzenie.

Natomiast wydatki egzekucyjne (§ 57 ust. 1 p. 2 P. E.), efektywnie poniesione przez Urzędy Skarbowe z tytułu egzekucji omawianych składek, umorzeniu nie podlegają i obciążają Zakład na zasadach dotychczasowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

574.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. V. 26622/1/35

w sprawie zbierania informacyj w powiatowych urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W myśl przepisów § 78 p. 3 lit. h) i. p. zbieraniem informacyj należy, między innemi, objąć również wojewódzkie i powiatowe urzędy rozjemcze do spraw finansowych posiadaczy gospodarstw wiejskich odnośnie sporów, dotyczących większych sum.

Jak jednak z dotychczasowej praktyki wynika, wartość zbieranych materjałów informacyjnych w powiatowych urzędach rozjemczych jest niejednokrotnie zbyt małą w porównaniu z nakładem pracy, potrzebnym do przejrzenia wszystkich spraw, będących w postępowaniu tych urzędów, ponieważ urzędy te obejmują swą kompetencją, zgodnie z przepisami art. 3 i 105 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841), jedynie sprawy posiadaczy gospodarstw rolnych o obszarze, nieprzewyższającym 50 ha, a więc sprawy stosunkowo drobne.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu upoważnia Urzędy Skarbowe do zaniechania generalnego zbierania informacyj w powiatowych urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich i ograniczenia się do sporządzania informacyj w tych urzędach jedynie w wypadkach wyjątkowych, gdy zdaniem Urzędu Skarbowego — informacje te mogą się przyczynić do ujawnienia posiadaczy kapitałów, uchylających się od opodatkowania ich dochodów.

Obowiązek zbierania informacyj w wojewódzkich urzędach rozjemczych pozostaje nadal w mocy w dotychczasowym rozmiarze.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

575.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 sierpnia 1935 r.

L. D. V. 14479/1/35

w sprawie stosowania rozporządzenia z dnia 25/XI 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się przy wykonywaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 713), w brzmieniu rozporządzenia z dnia 20 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 816) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Rozłożone na raty, na podstawie tego rozporządzenia, zaległości podatkowe mogą być spłacane nietylko gotówką, lecz również świadczeniami w naturze, zgodnie z obowiązującemi w tej mierze przepisami. Wpłaty temi świadczeniami, powodują te same skutki, jakie powodują wpłaty gotówką (umorzenie 1/4 części zaległości z § 8) pod warunkiem jednakowoż, że płatnik równocześnie z uiszczonemi świadczeniami podatku na rzecz Skarbu względnie najpóźniej przed upływem terminów płatności poszczególnych rat, pokryje gotówką zaległości z tytułu dodatków do tego podatku, na rzecz samorządów. Płatników, którzy dotychczasowemi wpłatami w naturze na poczet rat już zapadłych pokryli tylko zaległości na rzecz Skarbu, należy wezwać do uiszczenia gotówką zaległości w dodatkach na rzecz samorządów, wyznaczając im w tym celu odpowiedni termin. Płatnicy, którzy wezwaniu temu nie uczynią zadość, tracą prawo do umorzenia i do dalszej ratalnej spłaty.

2) Podania o przyznanie ulg z § 7 i 8 winni byli płatnicy wnieść najpóźniej w terminie do końca grudnia 1934 r., ze względu na to, że termin płatności pierwszej raty, przypadał w dniu 1 stycznia 1935 r. Ponieważ jednak wielu płatników wniosło podania po upływie tego terminu, Ministerstwo Skarbu, aby nie pozbawiać ich prawa do ulg z tego rozporządzenia, upoważnia izby i urzędy skarbowe do merytorycznego rozpatrzenia tych podań, pomimo wniesienia po terminie.

3) Płatnikom, którym należy się wynagrodzenie za grunty przejęte na cele osadnictwa wojskowego (okólniki Min. Skarbu z dnia 19 grudnia 1924 r. L. D. P. O. 7715/V i z dnia 2 stycznia 1926 r. L. D. P. O. 14/V), i którym wynagrodzenie to zajęto w swoim czasie egzekucyjnie na pokrycie zaległości podatkowych, ulgi określone w omawianem rozporządzeniu przysługują, jednakże tylko w odniesieniu do sumy zaległości, jaka pozostaje po potrąceniu zajętego wynagrodzenia. Rozumie się, że za zaległość do wysokości zajętego wynagrodzenia egzekucja nie może być wdrażana, lecz winna być nadal wstrzymana do czasu przekazania przez właściwe władze zajętych sum.

W związku z powyższemi zarządzeniami Ministerstwo Skarbu zauważa, że mają one zastosowanie, do zaległości tych płatników, którzy nie skorzystali z przepisów ust. (1) § 13 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 255) oraz do zaległości w podatkach: majątkowym, spadkowym i od darowizn, które rozporządzeniem tem nie są objęte.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

576.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1935 r.

L. D. V. 30500/1/35

w sprawie likwidacji t. zw. kont martwych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W celu usunięcia z ksiąg bierczych zaległości podatkowych, figurujących na t. zw. kontach martwych, zarządzam na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 50, poz. 336), § 7 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 885) i art. 16 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238), co następuje:

I.

1) Umarza się z urzędu wszystkie figurujące w księgach bierczych zaległości bez względu na ich wysokość:

a) w podatkach: wojewódzkim od wyszynku i od wzbogacenia się oraz w nadzwyczajnej daninie państwowej z roku 1921—łącznie z wszelkiemi dodatkami;

b) w grzywnach i karach pieniężnych w zakresie podatków, o których mowa w pkt. 1) cz. II niniejszego okólnika, nałożonych orzeczeniami, wydanemi do

dnia 31 marca 1933 r. (bez względu na rok przypisu), wyjąwszy grzywny i kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 96 ustawy o podatku dochodowym oraz art. 105 i 106 ustawy o podatku przemysłowym w poprzedniem brzmieniu.

2) Zaległości powyższe odpiszą kasy urzędów skarbowych we właściwych księgach bierczych, powołując się na niniejszy okólnik. Równocześnie z odpisaniem winny kasy wszystkie odpisane kwoty wciągnąć do specjalnych wykazów, założonych oddzielnie dla podatków zniesionych (ust. 1 lit. a) i oddzielnie dla grzywien oraz kar pieniężnych we wszystkich podatkach. Wykazy te, zatytułowane „Wykaz odpisów, dokonanych w podatkach zniesionych (wojew. od wyszynku, od wzbogacenia się i nadzw. dan. z roku 1921)—grzywnach i karach pieniężnych — na podstawie cz. I okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35", należy założyć na drukach wzór M. Sk. 806/Rach., po odpowiedniem ich dostosowaniu, a mianowicie po zmianie tytułu i skreśleniu przedziałek, dotyczących przypisu.

W ostatnich dniach każdego miesiąca kierownik działu rachunkowo - kasowego sprawdza nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazach, z odpisami, dokonanemi w księgach bierczych, poczem, po wyprowadzeniu ogólnej sumy, podpisuje te wykazy i przekazuje je działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia zniesionych podatków oraz grzywien i kar pieniężnych do właściwych rejestrów przypisów i odpisów. Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykazy odpisów mają być przechowywane przy tych rejestrach przypisów i odpisów.

3) Przed wciągnięciem do rejestru przypisów i odpisów ogólnej sumy umorzonych grzywien i kar pieniężnych, dział wymiarowy sprawdzi, które z odpisanych grzywien i kar nie uprawomocniły się jeszcze i w stosunku do nich odnotuje w rejestrach karnych i na wniesionych odwołaniach umorzenie tych grzywien i kar na podstawie niniejszego okólnika, odwołania zaś te złoży do akt jako już bezprzedmiotowe przy zawiadomieniu o tem rekurentów, lub też nada im dalszy bieg w odniesieniu do zaczepionych temi odwołaniami wymiarów podatkowych.

Jeżeli odwołania, wniesione od wymiaru grzywien, znajdują się w izbie skarbowej, izba, nie rozpatrując tych odwołań, zwraca je urzędom skarbowym do postąpienia w myśl powyższego.

II.

Dalszym przepisom niniejszego okólnika podlegają zaległości:

1) w podatkach: gruntowym, od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych, przemysłowym w obu jego formach, dochodowym z obu działów, specjalnym od tantjem, od kapitałów i rent oraz majątkowym,

2) w grzywnach i karach pieniężnych, nałożonych na podstawie art. 96 ustawy o podatku dochodowym oraz art. art. 105 i 106 ustawy o podatku przemysłowym w poprzedniem brzmieniu,

z wyjątkiem zaległości: a) z wymiarów nieprawomocnych, b) zabezpieczonych na majątku nieruchomym lub wierzytelnościach hipotecznych bez względu na realną wartość tego zabezpieczenia, c) zgłoszonych do masy konkursowej wskutek upadłości, jeżeli postępowanie upadłościowe nie zostało zakończone i d) znajdujących pokrycie w sumach, należnych zobowiązanym od Skarbu Państwa, jak np. z tytułu odszkodowania za przejęte grunty, za wykonane roboty i dostawy i t. p.

III.

Zaległości, o których mowa w cz. II, przypadające od płatników (osób fizycznych i prawnych), dla których ostatni przypis dokonany był przed dniem 1 kwietnia 1931 r. i którzy w okresie po dniu 31 marca 1933 roku nie uskuteczniali żadnych wpłat na pokrycie tych zaległości, podlegają z urzędu całkowitemu umorzeniu w wypadkach:

1) faktycznej likwidacji przedsiębiorstwa (bez względu na skreślenie lub nieskreślenie z rejestru), zwinięcia warsztatu pracy lub też utraty przez płatnika źródła dochodu, jeżeli zarazem płatnik ten nie posiada innego majątku lub dochodu, na który możnaby skierować egzekucję. Dla przyjęcia istnienia tych okoliczności wystarczy jednorazowe ich stwierdzenie w drodze wywiadu, otrzymanych informacyj urzędowych lub innych przeprowadzonych dochodzeń, przyczem jeżeli powyższe okoliczności zostały w ten sposób stwierdzone w jednem z lat poprzednich, powtórzenie dochodzeń nie jest potrzebne;

2) śmierci płatnika lub emigracji, jeżeli płatnik nie pozostawił majątku i jeżeli okoliczności te znane są władzy skarbowej dokładnie, np. na podstawie akt spadkowych, zaświadczenia właściwej władzy dla spraw emigracyjnych, zaświadczenia zarządu gminnego i t. p. Jeżeli płatnik wyjechał do kraju, z którym wiąże Polskę umowa o pomocy prawnej w dziedzinie podatków (Czechosłowacja, W. M. Gdańsk), zaległość może być umorzona po uprzedniem przeprowadzeniu egzekucji w drodze pomocy prawnej i stwierdzeniu przez władze skarbowe tego kraju, że zaległość jest nieściągalna;

3) zmiany miejsca stałego zamieszkania przez płatnika i niemożności ustalenia jego obecnego miejsca zamieszkania. Zaległości jednak mogą być umorzone dopiero w razie negatywnego wyniku poszukiwań obecnego miejsca zamieszkania płatnika, przeprowadzonych w sposób następujący:

A) W odniesieniu do osób, których łączna suma zaległości nie przekracza 10.000 zł, poszukiwania należy ograniczyć do okręgu urzędu

skarbowego, w którym zaległość jest przypisana, a także w którym płatnik miał ostatnie znane urzędowi miejsce zamieszkania, przyczem w miastach, mających więcej niż jeden miejski urząd skarbowy, poszukiwania należy przeprowadzić w okręgach wszystkich miejscowych urzędów skarbowych (miejskich), posiłkując się formularzem wzór Nr. 1.

Za negatywny wynik poszukiwań uważa się:

a) relację biura meldunkowego lub zarządu gminnego ostatniego miejsca zamieszkania płatnika o wyprowadzeniu się jego w niewiadomym kierunku lub o niefigurowaniu płatnika w rejestrach meldunkowych,

b) relację poborcy skarbowego lub innego funkcjonarjusza z przeprowadzonego wywiadu w miejscu (w większych miastach — w nieruchomości) ostatniego zamieszkania płatnika lub prowadzenia przedsiębiorstwa, warsztatu pracy itp. — o niemożności ustalenia obecnego adresu płatnika,

c) niefigurowanie płatnika w liście domniemanych płatników (§ 57 i nast. i. p.).

Dane, o których mowa w powyższych trzech punktach, muszą być w odniesieniu do każdego płatnika zebrane łącznie, nie wystarczy zatem do umorzenia zaległości np. tylko relacja biura meldunkowego lub relacja poborcy skarbowego.

Jeżeli w wyniku powyższych poszukiwań zostanie otrzymana informacja o wyprowadzeniu się podatnika do innej miejscowości, należy przeprowadzić poszukiwania i w tej miejscowości za pośrednictwem właściwego terytorjalnie urzędu skarbowego, który winien zastosować w tym wypadku również wszystkie trzy sposoby poszukiwań.

B) O ile chodzi o płatników, których łączna suma zaległości przekracza 10.000 złotych, urzędy skarbowe przesyłać będą Ministerstwu Skarbu, za pośrednictwem izb skarbowych, wykazy płatników o nieznanem miejscu zamieszkania, z podaniem w tych wykazach imienia i nazwiska płatnika, jego zawodu względnie rodzaju prowadzonego przezeń przedsiębiorstwa, ostatniego znanego miejsca zamieszkania oraz w przybliżeniu czasu wyprowadzenia się. Nadto należy podawać w tych wykazach takie posiadane ewentualnie przez urząd dane, które mogłyby ułatwić zidentyfikowanie osoby płatnika. Wykazy takie w 2-ch egzemplarzach, sporządzone wg. załączonego wzoru Nr. 2, winny być przesyłane w miarę ich sporządzania do izb skarbowych w terminach do dnia 20 października r. b., 20 grudnia r. b. i 20 lutego 1936 r. z tem, że izby skarbowe mają przesyłać jeden egzemplarz do Ministerstwa Skarbu do dnia 5-go następnego miesiąca, zatrzymując u siebie drugi egzemplarz dla celów kontroli.

Na podstawie otrzymanych wykazów Ministerstwo Skarbu sporządzi ogólny wykaz poszukiwanych dłużników, który roześle do wszystkich urzędów skarbowych. W ciągu sześciu tygodni od dnia otrzymania tego wykazu wszystkie urzędy skarbowe obowiązane będą stwierdzić, czy objęci nim płatnicy nie znajdują się u nich na liście domniemanych płatników, i o wyniku tak pozytywnym jak i negatywnym zawiadomić przełożone izby skarbowe. Przed zawiadomieniem jednakowoż izby skarbowej o pozytywnym wyniku poszukiwań winny urzędy skarbowe w drodze wywiadu upewnić się, czy osoby, figurujące na liście domniemanych płatników, noszące to samo imię i nazwisko co osoby poszukiwane, są w istocie identyczne z osobami poszukiwanemi.

Po otrzymaniu od wszystkich podległych urzędów skarbowych zawiadomień, o których wyżej mowa, izby skarbowe zawiadamiają bezzwłocznie o wyniku przeprowadzonych poszukiwań właściwe izby skarbowe, a te znów podległe urzędy. Przeciwko płatnikom, którzy zostali odnalezieni, urzędy poszukujące winny wdrożyć bezzwłocznie egzekucję w drodze rekwizycji, zaległości zaś pozostałych płatników podlegają umorzeniu w myśl przepisów części niniejszej.

IV.

Zaległości, o których mowa w cz. II, przypadające od płatników (osób fizycznych i prawnych), dla których ostatni przypis dokonany był w okresie między 1 kwietnia 1931 r. a 31 marca 1933 r. i którzy po dniu 31 marca 1933 r. nie uskutecznili żadnych wpłat na pokrycie tych zaległości, podlegają z urzędu całkowitemu umorzeniu w tych samych wypadkach, które przewidziane są w cz. III niniejszego okólnika, z następującemi zmianami:

1) o ile chodzi o wypadki, przewidziane w punkcie 1) cz. III, jednorazowe stwierdzenie okoliczności, o których w tym punkcie mowa, wystarcza tylko wtedy, gdy miało ono miejsce po dniu 31 marca 1933 r. Natomiast gdy miało ono miejsce przed dniem 1 kwietnia 1933 r., winno być powtórzone. Ponadto konieczne jest stwierdzenie, czy wchodzące w rachubę zaległości nie mogą być ściągnięte od innych osób na podstawie odpowiedzialności, jaka na nich ciąży z mocy obowiązujących przepisów.

Jeżeli chodzi o spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne osoby prawne, konieczne jest, oprócz protokółu nieściągalności, ustalenie:

a) czy i do jakiej wysokości odpowiadają spólnicy (udziałowcy) za zobowiązania spółki;

b) czy zarządcy, z mocy obowiązujących wówczas przepisów, nie są osobiście odpowiedzialni za zobowiązania spółki i kto był zarządcą spółki;

c) czy przeprowadzona była normalna likwidacja spółki i czy nie zostały przez likwidatorów naruszone przepisy o likwidacji spółek, powodujące odpowie-

działność likwidatorów za zobowiązania spółki, i ew. kto był likwidatorem.

Gdyby takie wypadki zachodziły, należy zbadać stan majątkowy zarządców i likwidatorów oraz możliwość ściągnięcia od nich zaległości podatkowych.

2) Wypadki, przewidziane w pkt. 2) i 3) cz. III, mają zastosowanie w niniejszej części bez żadnych zmian.

V.

1) Umorzenia, przewidziane w cz. cz. III i IV niniejszego okólnika, stosuje się do łącznej sumy zaległości płatnika we wszystkich podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami (państwowemi i niepaństwowemi) oraz w grzywnach i karach pieniężnych, o których mowa w cz. II, w każdym urzędzie skarbowym oddzielnie, bez względu na to, czy płatnik ma zaległości jeszcze w innych urzędach skarbowych.

2) Umorzenie zaległości powoduje automatycznie umorzenie zaległych odsetek i kosztów egzekucyjnych, przypadających od tych zaległości. Dotyczy to również umorzeń, o których mowa w cz. I niniejszego okólnika.

3) Przewidziane w poprzednich częściach niniejszego okólnika sumy 1.000, 10.000 i 50.000 złotych obejmują należności kapitałowe we wszystkich podatkach, grzywnach i karach, wyszczególnionych w cz. II, łącznie z wszelkiemi dodatkami państwowemi i niepaństwowemi (jednakże bez 10% — 15% dodatku), przyczem w podatku od lokali uwzględnia się tylko zaległości, pochodzące z przed dnia 1 kwietnia 1931 r. względnie 1 kwietnia 1933 r, a to zależnie od tego, czy ostatni przypis w innych podatkach był dokonany przed dniem 1 kwietnia 1931 r. czy też w okresie od dnia 1 kwietnia 1931 r. do dnia 31 marca 1933 r.

VI.

Przewidziany w cz. cz. III i IV warunek dokonania ostatniego przypisu przed dniem 1 kwietnia 1931 r. względnie w okresie między 1 kwietnia 1931 r. a 31 marca 1933 r. i niedokonywania uiszczeń po dniu 31 marca 1933 r. rozumieć należy w ten sposób, że po tych datach płatnikowi nie uskuteczniono przypisu w żadnym z wymienionych w cz. II podatków, grzywien oraz kar pieniężnych, ani też płatnik nie dokonał po dniu 31 marca 1933 r. żadnych uiszczeń — ani dobrowolnych, ani przymusowych — na pokrycie zaległości w tych podatkach, grzywnach oraz karach pieniężnych.

Od powyższej zasady czyni się jedynie wyjątek dla podatku od lokali, którego przypisu wogóle nie bierze się pod uwagę, jeżeli chodzi o stwierdzenie, której części przepisy (III czy IV) należy do danego płatnika zastosować, przyczem istnienie zaległości w podatku od lokali, powstałych po dniu 1 kwietnia 1931 r. lub po dniu 1 kwietnia 1933 r., wzgl. dokonanie uiszczeń po dniu 31 marca 1933 r. nie stoi na przeszkodzie do umorzenia zaległości z przed tych dat narówni z innemi zaległościami. Fakt bowiem istnienia przypisu i uiszczeń w podatku od lokali nie jest wskaźnikiem aktywności gospodarczej danego płatnika, ponieważ wymiar tego podatku związany jest z posiadaniem mieszkania, więc też nierzadkie będą wypadki, że płatnik będzie miał przypis podatku od lokali po dniu 1 kwietnia 1933 r., nie mając oddawna przypisów w innych podatkach i nie posiadając żadnego takiego majątku lub dochodu, z którego dawne jego zaległości możnaby ściągnąć.

Przykłady:

1) Płatnik miał ostatnie przypisy: w podatku dochodowym w roku 1927, przemysłowym w r. 1928, od nieruchomości w r. 1929, w podatku od lokali w r. 1934. Płatnik ten podlega przepisom cz. III, ponieważ ostatni przypis w innych podatkach, poza podatkiem od lokali, został dla niego dokonany w r. 1929, a więc przed 1 kwietnia 1931 r.; jeżeli w stosunku do zaległości tego płatnika w podatkach dochodowym, przemysłowym i od nieruchomości zachodzą warunki do umorzenia, podlegają umorzeniu również jego zaległości w podatku od lokali, pochodzące z przed dnia 1 kwietnia 1931 r.;

2) płatnik miał ostatnie przypisy: w podatku przemysłowym w r. 1927, w podatku dochodowym w październiku 1931 r. i w podatku od lokali w kwietniu 1935 r. Płatnik ten podlega przepisom cz. IV, ponieważ ostatni przypis w innych podatkach, poza podatkiem od lokali, dokonany został dla niego w okresie między 1 kwietnia 1931 r. a 31 marca 1933 r.; u płatnika tego podlegają też umorzeniu zaległości w podatku od lokali, pochodzące z przed dnia 1 kwietnia 1933 r.;

3) płatnik miał ostatnie przypisy: w podatku od nieruchomości w r. 1929, w podatku przemysłowym w r. 1931 i w podatku dochodowym w lipcu 1933 r. Płatnik ten wogóle nie podlega przepisom cz. cz. III i IV niniejszego okólnika, ponieważ ostatni przypis dokonany został dla niego po dniu 31 marca 1933 r.

VII.

Do wydawania postanowień o umorzeniach, przewidzianych w cz. cz. III i IV, upoważnione są:

1) urzędy skarbowe — w wypadkach, gdy ogólna suma zaległości, podlegająca umorzeniu u jednego płatnika, nie przekracza 1.000 zł;

2) izby skarbowe (Wydział Skarbowy) — przy umorzeniach, przewidzianych w cz. III — bez względu na wysokość zaległości, przy umorzeniach zaś, przewidzianych w cz. IV — w wypadkach, gdy ogólna suma zaległości, podlegająca umorzeniu u jednego płatnika, nie przekracza 50.000 zł;

3) Ministerstwo Skarbu — w pozostałych wypadkach.

VIII.

1) Postanowienia o umorzeniach, przewidzianych w cz. cz. III i IV niniejszego okólnika, wydają urzędy skarbowe odrębnie dla każdego płatnika na formularzach według załączonego wzoru Nr. 3, dołączając do każdego postanowienia dotyczące akta egzekucyjne (dochodzeń).

2) Wnioski do izby skarbowej opracowywują urzędy skarbowe odrębnie dla każdego płatnika na tychże formularzach wzór Nr. 3 i, dołączając do każdego wniosku akta egzekucyjne (dochodzeń), przesyłają je izbom skarbowym przy zbiorowych wykazach, według załączonego wzoru Nr. 4, sporządzonych w 2-ch egzemplarzach.

3) Wnioski do Ministerstwa Skarbu winny być opracowywane i przedkładane odrębnie dla każdego płatnika w dotychczasowym trybie (wzory Nr Nr. E-19 i E-16).

IX.

Na zaległości, umorzone w myśl cz. cz. III i IV niniejszego okólnika, dział egzekucyjny zakłada w sposób, wskazany w cz. I ust. 2), wykazy odpisów, oddzielnie dla poszczególnych podatków oraz grzywien i kar pieniężnych, zatytułowane „Wykaz odpisów dokonanych w podatku . . . . — grzywnach i karach pieniężnych — na podstawie cz. cz. III i IV okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35". Do wykazów tych wciąga się kwoty, podlegające odpisaniu na podstawie zatwierdzonych postanowień o umorzeniu wzór Nr. 3.

W ostatnich dniach każdego miesiąca dział egzekucyjny sumuje wykazy odpisów i przesyła je właściwym referatom wymiarowym celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia poszczególnych podatków oraz grzywien i kar pieniężnych do właściwych rejestrów przypisów i odpisów, poczem rejestry te wraz z dotyczącemi wykazami odpisów przekazuje kasie dla dokonania odpisów w księgach bierczych. Przed każdem odesłaniem rejestrów do kasy naczelnik urzędu winien stwierdzić swym podpisem kwoty, podlegające odpisaniu, po uprzedniem sprawdzeniu podsumowań w wykazach odpisów oraz zgodności danych, zawartych w tych wykazach, z postanowieniami o umorzeniu wzór Nr. 3.

Po dokonaniu odpisów w księgach bierczych kasa zwraca rejestry właściwym referatom wymiarowym, wykazy zaś odpisów — działowi egzekucyjnemu. Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykazy odpisów mają być przechowywane przy właściwych rejestrach przypisów i odpisów.

X.

Przepisy niniejszego okólnika mają analogiczne zastosowanie do oddziałów (referatów) bilansowych izb skarbowych (Wydziału Skarbowego) w granicach kompetencyj, przyznanych niniejszym okólnikiem izbom skarbowym.

XI.

Przysługujące na podstawie niniejszego okólnika uprawnienia w zakresie umarzania zaległości wygasają z dniem 31 marca 1936 r., wyjąwszy te wypadki, w których umorzenie zaległości uzależnione jest od dopełnienia warunków, określonych w cz. III lit. B. okólnika; w tych wypadkach umorzenie zaległości może być dokonane i po dniu 31 marca 1936 r., jeżeli po tym dniu nadejdzie zawiadomienie o negatywnym wyniku poszukiwań płatnika.

XII.

O postępie prac nad likwidacją kont martwych urzędy skarbowe będą przedkładały izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) sprawozdania według załączonego wzoru Nr. 5 do dnia 10 każdego miesiąca za ubiegły miesiąc. Pierwsze takie sprawozdanie złożą urzędy skarbowe do dnia 10 stycznia 1936 r. i obejmą niem okres do dnia 31 grudnia 1935 r. włącznie. Terminy dalszych sprawozdań po dniu 10 kwietnia 1936 r. wyznaczy Ministerstwo Skarbu odrębnem zarządzeniem.

Izby skarbowe (Wydział Skarbowy) będą przedkładały Ministerstwu Skarbu zbiorowe sprawozdania według tegoż wzoru Nr. 5 w 10 dni po upływie każdego terminu, wyznaczonego dla sprawozdań urzędów skarbowych.

W związku z powyższemi zarządzeniami zaznaczam jeszcze co następuje:

Okólnik niniejszy nie jest pierwszym, który stwarza dla izb i urzędów skarbowych wyjątkowe kompetencje i podstawy do umarzania bezwartościowych, w znaczeniu egzekucyjnem, zaległości podatkowych. Takich okólników wydano już cały szereg, jak np. z dnia 30 grudnia 1929 r. L. D. V. 19564/1/29, z dnia 10 grudnia 1930 r. L. D. V. 6334/1/30 oraz z dnia 23 marca 1933 r. L. D. V. 11560/1/33. W stosunku do ówczesnych podstawowych kompetencyj, okólniki te dawały izbom i urzędom bardzo szerokie pełnomocnictwa, które w razie ich odpowiedniego wykorzystania mogły się przyczynić do pozbycia się znacznej części nieściągalnych zaległości. Tymczasem stały do r. 1935 wzrost zaległości, wśród których figurują jeszcze nawet zaległości, pochodzące niekiedy z lat 1921, 1922 i t. d., i to nawet z tytułu podatków dawno już zniesionych, wskazuje na to, że tak izby jak i urzędy nie doceniają należycie korzyści, płynących z wyeliminowania z ksiąg bierczych nierealnych zaległości.

Podkreślam zatem, że takie ustosunkowanie się do umarzania zaległości nieściągalnych nie odpowiada moim intencjom, przetrzymywanie bowiem w księgach bierczych takich zaległości mija się z celem, a nawet jest szkodliwe,

gdyż obarcza urzędy skarbowe niepotrzebną pracą, związaną z corocznem przepisywaniem ich do nowych ksiąg bierczych oraz wdrażaniem beznadziejnych poszukiwań i egzekucyj.

Zwracając na powyższe uwagę, polecam, aby izby i urzędy skarbowe bezzwłocznie przystąpiły do akcji umorzeniowej, zleconej niniejszym okólnikiem, i przeprowadziły ją w sposób zdecydowany i celowy. Aby zaś zarządzenia, wydane niniejszym okólnikiem, nie podzieliły losu poprzednich zarządzeń, wyraźnie zaznaczam, że przy rozważaniu kwestji umorzenia zaległości poszczególnych płatników nie należy kierować się wyłącznie formalnemi przesłankami, lecz przedewszystkiem przekonaniem, płynącem ze znajomości stosunków, że zaległości te są nieściągalne.

Zarazem zwracam uwagę, ażeby równocześnie z prowadzeniem akcji umorzeniowej na zasadzie niniejszego okólnika, obejmującej likwidację zaległości bezwzględnie nieściągalnych, nie była zaniedbywana likwidacja w drodze umorzeniowej w trybie ogólnym tych nieściągalnych zaległości, które nie odpowiadają warunkom niniejszego okólnika. W szczególności dotyczy to również zaległości wyłączonych z pod działania niniejszego okólnika wskutek hipotecznego ich zabezpieczenia. Zaległości takie w razie stwierdzenia nierealności tego zabezpieczenia też powinny być wykazywane do umorzenia.

P. P. Dyrektorów izb skarbowych (Naczelnika Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) proszę, aby likwidacji nieściągalnych zaległości poświęcili należytą uwagę i doprowadzili wreszcie do oczyszczenia ksiąg bierczych z nierealnych należności.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(strona 1) Wzór Nr 1.

.... URZĄD SKARBOWY

w ...., dn. .... 193..... r.

L. ....

Do

.... Urzędu Skarbowego

w miejscu.

Na podstawie przepisów okólnika Min. Skarbu z dn. 7 września 1935 r. L D. V. 30500/1/35 uprasza się o sprawdzenie i powiadomienie, czy wymienieni poniżej płatnicy figurują w liście domniemanych płatników urzędu. W pozytywnych wypadkach uprasza się o wskazanie miejsca obecnego zamieszkania (pobytu) płatnika i jego źródeł dochodu.

L. p.	Nazwisko, imię płatnika lub nazwa firmy	Zawód płatnika lub rodzaj przedsiębiorstwa	Ostatnie znane miejsce zamieszkania	Adnotacje o niefigurowaniu w liście domniemanych płatników lub też wskazanie adresu z podaniem źródeł dochodu	
				treść	podpis
1	2	3	4	5	6

Uwagi: przedz. 1 — 4 wypełnia urząd poszukujący,
5 zaś i 6 — urząd zapytywany.

Naczelnik Urzędu

....

(strona 2)

.... URZĄD SKARBOWY

w ...., dn. .... 193..... r.

L. ....

.... Urzędowi Skarbowemu

w miejscu

Zwraca się po uczynieniu odpowiednich adnotacyj o wyniku poszukiwań.

Naczelnik Urzędu

....

Wzór Nr 2.

URZĄD SKARBOWY

w ....

, dn .... 193...... r.

L. ....

W Y K A Z

płatników o nieznanem miejscu zamieszkania, sporządzony w wykonaniu postanowień cz. cz III i IV okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35.

L. p.	Urząd poszukujący	Nazwisko i imię płatnika lub pełna nazwa firmy	Zawód płatnika lub rodzaj prowadzonego przedsiębiorstwa	Ostatnie znane miejsce zamieszkania i czas wyprowadzenia się	Inne dane, umożliwiające zidentyfikowanie płatnika
1	2	3	4	5	6

U w a g i:

1) Nazwę urzędu w przedz. 2 należy podać przy każdej pozycji wykazu.

2) Pisać tylko po jednej stronie arkusza. ażeby następnie w Ministerstwie Skarbu można było porozcinać wykaz na paski.

Naczelnik Urzędu

....

.... URZĄD SKARBOWY

Wzór Nr 3.

w ....

...., dn.............................. 193...... r.

L. ....

POSTANOWIENIE — WNIOSEK
w sprawie umorzenia zaległości podatkowych.

Na mocy przepisów okólnika Min. Skarbu z dn. 7 września 1935 r. L D. V. 30500/1/35 Urząd postanawia umorzyć — wystąpić do Izby Skarbowej z wnioskiem o umorzenie — niżej wyszczególn zaległości ....
(imię i nazwisko płatnika lub nazwa firmy)

zam. w .... przy ul .... Nr..................

L. p.	Rodzaj zaległości	Poz. ks. bierczej	Okres wymiarowy i rok budż przypisu	Kwota zaległości								Odnotowano w wykazie odpisów — poz., data i podpis
				w podatku		w dodatku kryzysowym		w dodatkach niepaństwowych		Razem		
				zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
								razem				

razem słownie ....

a to z powodu ....

....

....

Stwierdzam, że w stosunku do powyższych zaległości zachodzą wszystkie warunki umorzenia, przewidziane w cz. II i w cz. .... powołanego wyżej okólnika.

Kierownik działu egzekucyjnego

....

Stwierdzam, że po dniu 31 marca 193...... roku płatnikowi nie przypisano żadnego z podatków, grzywien i kar pieniężnych, wyszczególnionych w cz. II powołanego wyżej okólnika, oraz że po dniu 31 marca 1933 r płatnik nie uskutecznił żadnych wpłat — ani dobrowolnych ani przymusowych—na poczet tychże podatków, grzywien i kar. Stwierdzenie to nie dotyczy podatku od lokali.

Kierownik działu rach.-kasowego

....

Naczelnik Urzędu

....

Powyższy wniosek zatwierdziła Izba Skarbowa postanowieniem z dn.......................193......r. L...............

Naczelnik Urzędu

....

Do niniejszego załącza się tytuły wykonawcze NN. ...., co odnotowano w ewidencji tytułów.

(podpis)

....

(strona 1)

Wzór Nr 4.

.... URZĄD SKARBOWY

w ...., dn. .... 193...... r.

L. ....

ZBIOROWY WYKAZ

wniosków w sprawie umorzenia zaległości podatkowych.

Do

Izby Skarbowej

w ....

Zgodnie z postanowieniami okólnika Min. Skarbu z dn. 7 września 1935 r. L.D.V. 30500/1/35 Urząd Skarbowy przedkłada do decyzji .... wniosków o umorzenie zaległości podatkowych niżej wyszczególnionych płatników:

L. p.	Nazwisko, imię płatnika lub nazwa firmy	Adres	Łączna kwota zaległości wraz z dodatkami		Uwagi
			Zł	gr	
		razem			

razem słownie ....

Załączniki:

Naczelnik Urzędu

....

(strona 2)

IZBA SKARBOWA

w ...., dn. .... 193...... r.

L. ....

Urzędowi Skarbowemu

w ....

zwraca się z tem, że Izba Skarbowa na mocy postanowień okólnika Min. Skarbu z dn. 7 września 1935 r. L. D V. 30500/1/35 umarza zaległości figurujące w drugostronnym wykazie pod poz poz. .... w ogólnej kwocie zł .... gr .... (słownie ....).

Wnioski, odnoszące się do poz. poz. .... drugostronnego wykazu, zwraca się bez zatwierdzenia z powodu ....

....

....

wnioski zaś do poz. poz. .... zwraca się celem uzupełnienia w kierunku ....

....

....

Dyrektor

.... URZĄD SKARBOWY Wzór Nr 5.

w ...., dn. .... 193...... r.

L. ....

SPRAWOZDANIE

o postępie prac nad likwidacją t. zw. kont martwych

za .... 193..... r.

Na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 7 września 1935 r. L. D. V. 30500/1/35 Urząd Skarbowy odpisał następujące zaległości:

RODZAJ ZALEGŁOŚCI	Przed okresem sprawozdawczym		W okresie sprawozdawczym		R a z e m		Suma zaległości na dz 1/IV 1935 r. łącznie z dod. kryzysowym oraz z dod niepaństwowemi	Stosunek % przedz. 7 do 8
	Ilość poz. *)	K w o t a	Ilość poz. *)	K w o t a	Ilość poz. *)	K w o t a		
1	2	3	4	5	6	7	8	9
w grzywnach i karach pieniężnych								
w pod. zniesionych (wojew. od wyszynku, od wzbogacenia się i nadzw. daninie z r. 1921)								
w pod. gruntowym								
„ „ od nieruchomości . .								
„ „ od lokali								
„ „ od placów budowlanych								
„ „ przem., świad. . . .								
„ „ „ od obrotu . .								
„ „ doch., dz. I . . .								
„ „ „ dz. II . . .								
„ „ od tantjem								
„ „ od kap. i rent . . .								
„ „ majątkowym . . .								
razem . . .								

*) Za pozycję uważa się każdą grzywnę, wymierzoną poszczególną decyzją, lub zaległość w poszczególnym podatku za każdy rok.

Izbie Skarbowej

w ....

przedkłada się.

Naczelnik Urzędu

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

o terminach płatności podatków w miesiącu wrześniu 1935 r.

We wrześniu płatne są następujące podatki:

1) do 15 września — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w sierpniu b. r. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 września — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu sierpniu b. r.;

3) do dnia 15 września — III rata podatku dochodowego od uposażeń z tytułu różnicy, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w ciągu roku 1934 od różnych służbodawców;

4) do 15 września — państwowy podatek dochodowy na rok 1935, przez płatników, którym nakazy płatnicze na ten podatek doręczono w terminie do dnia 1 września b. r. Termin płatności dla płatników, którzy nakazy płatnicze otrzymają po dniu 1 września b. r., upływa z 14-ym dniem po doręczeniu nakazu;

5) do 5 września — podatek od energji elektrycznej, pobrany w czasie od 16 do 31 sierpnia b. r.; do 20 września — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-tu dni września b. r.;

6) do dnia 7 września — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w sierpniu b. r.

Ponadto płatne są we wrześniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymają nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.